

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **SLOT Group, a.s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, právně zast. Mgr. Alešem Smetankou, advokátem, se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina, odboru ekonomickému**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2011, č.j. KUJI 17282/2011, OE 24/2011,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 28.4.2011 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2011, č.j. KUJI 17282/2011, OE 24/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebním výměrům vydaným Městským úřadem

Pelhřimov, oborem finančním (dále jen „správce poplatku“) ze dne 28.12.2010, č.j. OF/682/2010-6 a č.j. OF/682/2010-7.

Platebním výměrem ze dne 28.12.2010, č.j. OF/682/2010-6 vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za 3 ks jiného technického herního zařízení, za období od 1.10.2010 do 31.12.2010, v celkové výši 15.000 Kč.

Platebním výměrem ze dne 28.12.2010, č.j. OF/682/2010-7 zvýšil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, o celkovou částku 30.000 Kč, za 3 ks jiného technického herního zařízení, za období od 1.10.2010 do 31.12.2010. Důvodem zvýšení celkové částky místního poplatku vyměřené platebním výměrem ze dne 28.12.2010, č.j. OF/682/2010-6 bylo nezaplacení místního poplatku ve lhůtě splatnosti, tj. do 31.10.2010.

Usnesením zdejšího soudu ze dne 20.2.2013, č.j. 30Af 75/2011-87 bylo rozhodnuto, že namísto původního žalobce Apex On-line, a.s., se sídlem Strašnická 1b/3165, Praha 10 bude dále pokračováno na straně žalobce se společností SLOT Group, a.s., se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary. Důvodem tohoto procesního postupu byl zánik původního žalobce fúzí společnosti.

II.

Obsah žaloby:

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného a platební výměry za nezákonné a protiústavní. Žalobce napadá legislativní proces přijetí novely zák. č. 183/2010 Sb., kterou byl novelizován zák. č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře sportu“), a dále touto novelou byla s účinností od 16.6.2010 současně schválena novela zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), kterou byl nově zaveden místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, konkrétně ust. § 1 písm. g), § 10a odst. 1, § 10a odst. 2 a § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích. Podle žalobce je legislativní proces přijetí novely č. 183/2010 Sb. zákona o podpoře sportu v rozporu s ústavním pořádkem, jelikož pozměňovací návrh, na základě, kterého došlo k novelizaci ust. § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích se netýkal téhož předmětu návrhu, který byl v legislativním procesu projednáván (zákon o podpoře sportu), ale byl přijat tzv. „neblahou praxí přílepků“. Pro podporu svých argumentů žalobce uvádí nález Ústavního soudu ze dne 15.2.2007, sp. zn. Pl. ÚS 77/06. Žalobce tak poplatkovou povinnost uloženou mu na základě novely zák. č. 183/2010 Sb. považuje za zásah do ústavně a mezinárodně garantovaného práva společnosti vlastnit, resp. pokojně užívat majetek ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Podle žalobce žalovaný i správce poplatku nesprávně posoudili předmět zpoplatnění místními poplatky, resp. zcela nesprávně posoudili otázku, co má být v případě provozování centrálního loterního systému s interaktivními videoloterijními terminály považováno za technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.

V důsledku této chybné interpretace došlo následně k vydání Platebního výměru, který je ovšem v rozporu se zákonem o místních poplatcích, zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných obdobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“) a v rozporu s obecně závaznou vyhláškou Města Pelhřimova č. 4/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „vyhláška č. 4/2010“). Podle žalobce měl být předmětem zpoplatnění centrální loterní systém jako celek a nikoli jednotlivá koncová zařízení ve formě interaktivních videoloterijních terminálů. Základem pro výklad pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu má být § 1 odst. 1 zákona o loteriích, na základě kterého je nutné dospět k závěru, že centrální loterní systém tvoří jeden funkčně nedělitelný celek, který se skládá z centrální řídicí jednotky, místní kontrolní jednotky a koncových terminálů sloužící pouze jako zobrazovací jednotky. Pro podporu svých tvrzení žalobce odkazuje na Standard centrálního loterního systému s interaktivními terminály vydaný Ministerstvem financí pro účely povolovacího řízení. Předmětem povolení podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je pouze centrální loterní systém jako celek a nikoli jednotlivé koncové terminály. Koncové terminály jsou pouhou součástí centrálního loterního systému a nejsou tedy samostatně provozovány ani povolovány. Jejich seznam a umístění je uveden v povolení vydaném Ministerstvem financí. V případě změn v počtu koncových terminálů je tento seznam pouze doplněn a není vydáváno nové povolení. Pro podporu svých tvrzení uvádí žalobce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12.12.2008, č.j. 5 Afs 38/2008-139, 9 Afs 66/2009-263 ze dne 24.2.2010 a č.j. 5 Afs 38/2008-139. Žalovaný a správce poplatku se dopustili nesprávného výkladu zákona o místních poplatcích a následné nezákonnosti napadených rozhodnutí, a to tím, že předmětem místního poplatku nesprávně učinili jednotlivé koncové terminály namísto centrálního loterního systému jako nedělitelného technického zařízení.

Žalobce napadá postup žalovaného i správce poplatku z hlediska nerespektování obecných právních zásad, zejména zásady „v pochybnostech mírněji“ resp. „ve prospěch poplatníka“, kdy v případě nejednoznačné právní úpravy ukládající povinnosti soukromému subjektu vůči státu musí být vždy aplikován výklad ve prospěch soukromého subjektu, resp. výklad, který vůbec, či co nejméně zasahuje do práv či svobod soukromého subjektu. Podle žalobce je pojem jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu nejednoznačný, jelikož v případě centrálního loterního systému a jednotlivých koncových terminálů není zřejmé, co má být předmětem zpoplatnění, je třeba tuto zásadu v souzených věcech aplikovat. Na podporu svých tvrzení žalobce uvádí judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.

Dále žalobce považuje napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů ve vztahu k jednotlivým argumentům a odvolacím námitkám. Tímto postupem tak bylo podle žalobce porušeno ústavně a mezinárodně garantované právo na spravedlivý proces v smyslu čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Rozhodnutí žalovaného žalobce považuje za nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí, neboť z něj podle žalobce není určitelné, které ze dvou odvoláním napadených platebních výměrů se potvrzuje.

Žalobce je dále přesvědčen, že správce poplatku a následně i žalovaný zcela zjevně nedostatečně odůvodnili sankční navýšení místního poplatku v případě platebního výměru č.j. OF/682/2010-7 ze dne 28.12.2010 tak, jak je to požadováno právními předpisy a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Oba správní orgány podle žalobce v případě uložení zjevně nepřiměřené sankce na horní hranici zákonné sazby nesplnili základní předpoklad pro přezkoumatelnost úvahy správního orgánu. Platební výměr č.j. OF/682/2010-7 ze dne 28.12.2010 byl podle žalobce vydán, aniž by byly splněny zákonem stanovené podmínky pro sankční navýšení místního poplatku, jelikož žalobce včas splnil ohlašovací povinnost podle vyhlášky č. 4/2010. Sankci žalobce považuje za zjevně nepřiměřenou a nezákonnou. Žalobce navrhuje rozhodnutí žalovaného jakož i platební výměry zrušit a uložit žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III.

Vyjádření žalovaného:

Ve vyjádření doručeném Krajskému soudu v Brně dne 3.8.2011 k námitce nepřezkoumatelnosti platebního výměru a nepřiměřenosti uložené sankce žalovaný uvádí, že postupoval v souladu s vyhláškou č. 4/2010, která dosud nebyla ministerstvem vnitra zpochybněna. K nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí žalovaný uvádí, že z obsahu textu rozhodnutí je zřejmé, že výrok se vztahuje k oběma napadeným platebním výměrům, a to tak, že se odvolání proti oběma platebním výměrům zamítá a napadená rozhodnutí se potvrzují. K sankčnímu navýšení místního poplatku žalovaný uvádí, že jím zvolený postup byl zcela v souladu se zákonem, byly splněny podmínky pro tento postup a k sankčnímu navýšení místního poplatku došlo zákonem stanovených mezích na základě volného uvážení správce poplatku limitovaného zákonem. K námitkám směřujícím proti ústavnosti novely č. 183/2010 Sb. žalovaný uvádí, že mu nepřisluší se k této otázce vyjadřovat. K výkladu pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu žalobce uvádí, že tento pojem je třeba primárně vykládat za pomoci standardních výkladových metod a příslušných ustanovení zákona o loteriích (§ 17 odst. 1, § 1 odst. 1, § 50 odst. 3). Za jiné technické herní zařízení je třeba považovat jednotlivé koncové terminály v podobě interaktivních videoloterijních terminálů a nikoli pouze centrální loterní systém. Místní poplatek je tak třeba vybírat na každém koncovém místě, kde se hráč sázkové hry účastní a kde jsou také pocítovány škodlivé externality hazardních her. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

V replice ze dne 24.5.2013 žalobce rekapituloval dosavadní žalobní body a konstatoval, že s ohledem na nález Ústavního soudu ze dne 9.1.2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2012 není dán důvod pro konstatování protiústavnosti přijetí novely zákona o místních poplatcích, provedené zákonem č. 183/2010. Mezi účastníky řízení přetrvává rozpor ohledně výkladu předmětu zpoplatnění místními poplatky ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, žalobce poukázal zejména na vyjádření Elektrotechnického zkušebního ústavu ze dne 7.6.2010, sp. zn. 61-10/2010 a na společné stanovisko Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci ze dne 30.6.2010. Předmětem zpoplatnění místními poplatky ve smyslu

§ 1 písm. g) zákona o místních poplatcích je v případě CLS povolený a současně na území správce poplatku provozovaný centrální loterní systém coby funkčně nedělitelný celek, nikoliv samotné koncové terminály. Žalobce dále poukázal na novelizaci zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 300/2011, účinnou od 14.10.2011. Žalobce z uvedené novelizace dovozuje, že zákonodárce až s účinností od 14.10.2011 učinil předmětem zpoplatnění místními poplatky v případě sázkových her provozovaných prostřednictvím CLS každý jednotlivý koncový terminál. Žalobce dále poukázal na novelizaci zákona o loteriích provedenou zákonem č. 300/2011 Sb. s účinností od 1.1.2012. Koncové terminály jsou součástí CLS, neumožňují provozování sázkových her podle zákona o loteriích a slouží pouze jako zobrazovací jednotka. Ust. § 2 písm. l) novely zákona o loteriích podporuje výklad žalobce, že jiným technickým herním zařízením ve smyslu původního znění § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích je CLS jako jeden funkčně nedělitelný celek. Žalobce dále poukázal na návrh zákona o provozování sázkových her, který předložilo Ministerstvo financí, z něhož má jednoznačně vyplývat, jakým způsobem orgány státní moci chápaly a chápou pojem technické herní zařízení, kterým v případě sázkových her provozovaných prostřednictvím CLS je pouze CLS jako celek. Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 nepodporuje výklad žalovaného obsaženého v žalobou napadeném rozhodnutí, ale naopak prokazuje oprávněnost žalobních důvodů a správnost výkladu žalobce. Ústavní soud se zabýval jinou právní problematikou, v nálezu byla posuzovaná otázka rozsahu zákona o zmocnění obcí podle § 50 odst. 4 zákona o loteriích k regulaci míst, na kterých (ne)lze na území obcí provozovat výherní hrací přístroje. Ústavní soud připustil, a to pouze ve vztahu k oprávnění obcí regulovat provozování sázkových her na území obce, extenzivní výklad ust. § 50 odst. 4 zákona o loteriích, který je jinak v oblasti veřejného práva zcela nepřípustný. Nález Ústavního soudu navíc výslovně připouští vícero možných výkladů. K replice žalobce připojil žalobce dopis Ministerstva financí, adresovaný Elektrotechnickému zkušebnímu ústavu s.p. ze dne 3.6.2010, č.j. 34/66682/2010 a dopis adresovaný Institutu pro testování a certifikaci a.s., ve kterém ministerstvo žádá o technický výklad pojmu jiné technické herní zařízení pro účely zpoplatňování podle zákona o místních poplatcích.

V.

Obsah nařízeného jednání před soudem

K jednání nařízenému na 28.5.2013 se dostavil pouze zástupce žalobce, který zopakoval dosavadní žalobní námitky, vycházející jak z původní žaloby, tak ze shora citované repliky. Právní zástupce žalobce požadoval provést důkaz níže uvedenými listinami, přičemž soud jeho požadavkům zcela vyhověl; jedná se o dopis žalobce Městskému úřadu Pelhřimov, odboru finančnímu ze dne 5.10.2010, týkající se splnění ohlašovací povinnosti pro účely místního poplatku za provozovaná technická herní zařízení, povolená Ministerstvem financí, Standard centrálního loterního systému s interaktivními videoloterijními terminály, vydaný Ministerstvem financí dne 17.12.2008, č.j. 34/106819/2008, technický výklad pojmu „technické herní zařízení“ – dopis Elektrotechnického zkušebnímu ústavu Ministerstvu financí ze dne 7.6.2010, zn. 61-100/2010, rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 1.2.2007, č.j. 901/81189/2006, kterým bylo povoleno žalobci provozovat loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení – centrálního loterního systému, dopis Ministerstva financí Elektrotechnickému zkušebnímu ústavu ze dne 28.6.2010, č.j.

34/76036/2010 a upřesnění stanoviska Elektrotechnického zkušebního ústavu ze dne 30.6.2010, adresovaného Ministerstvu financí.

VI.

Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

Krajský soud se přednostně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srovnej např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 8. 2008, Č. j. 7 As 27/2008 - 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod Č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu pak pro posouzení přezkoumatelnosti správních

rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.11.2012, č.j. 7 As 163/2012-18). S ohledem na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu soud shledal, že by platební výměry vykazovaly takovou vadu, jenž by způsobovala jejich nepřezkoumatelnost.

Žalobce považuje žalobami napadená rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů ve vztahu k jednotlivým argumentům a odvolacím námitkám (obecné tvrzení, dále rozvedené poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2005, č.j. 1 As 39/2004 – 75, z něhož je zdůrazněno, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při posuzování jednotlivých odvolacích důvodů) a dále z důvodu nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí žalovaného, neboť z něj není určitelné, které ze dvou odvoláním napadených rozhodnutí se potvrzuje. K tomu soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného je sice stručné, ale v napadeném rozhodnutí byly žalovaným vypořádány všechny žalobcem uplatněné odvolací námitky. Nelze tak dospět k závěru, že by žalovaného rozhodnutí neobsahovalo vypořádání některé z odvolacích námitek a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné žalovaného rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné.

Rozhodnutí žalovaného žalobce považuje za nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí, neboť z něj podle žalobce není určitelné, které ze dvou odvoláním napadených platebních výměrů se potvrzuje. Ani z výše uvedeného důvodu soud neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Výrok rozhodnutí žalovaného zní následovně: *„Odvolání, které podala firma APEX On-line, a.s., Strašnická 1b/3165, Praha 10, IČO 26106451 (dále jen firma APEX On-line a.s.), podané prostřednictvím právního zástupce na základě plné moci, proti platebnímu výměru č.j. OF/682/2010-6 ze dne 28.12.2010 ve věci vyměření místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a proti navýšení předmětného místního poplatku platebním výměrem č.j. OF/682/2010-7 ze dne 28.12.2010, vydaných podle ust. § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů a ustanovení § 8 obecně závazné vyhlášky Města Pelhřimova č. 4/2010 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu a v souladu se zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.“*

Žalovaný o společném odvolání proti oběma platebním výměrům rozhodl jedním rozhodnutím. Ve výroku rozhodnutí však jsou uvedena slova, že odvolání proti oběma platebním výměrům „se zamítá napadené rozhodnutí se potvrzuje“, ačkoli správně mělo být ve výroku uvedeno, že toto odvolání „se zamítá a napadená rozhodnutí se potvrzují“. Jedná se však o zřejmou chybu v psaní, která není způsobilá ke vzniku žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost výroku, jelikož z celkového kontextu napadeného rozhodnutí žalovaného jasně plyne, že bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání a potvrzení napadených platebních výměrů (ve výroku rozhodnutí je přesně popsán předmět přezkumu – tedy jak platební výměr, kterým byl žalobci místní poplatek vyměřen, tak platební výměr, kterým došlo k navýšení místního poplatku, je vysloveno zamítnutí odvolání žalobce, které taktéž směřovalo proti oběma platebním

výměrům a v odůvodnění rozhodnutí se žalovaný zabývá také přezkumem obou platebních výměrů). Za uvedené situace by bylo označení uvedené chyby za způsobitou vyvolat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného výrazem přepjatého formalismu.

Sankční navýšení místního poplatku

Žalobce je dále přesvědčen, že správce poplatku a následně i žalovaný nedostatečně odůvodnili sankční navýšení místního poplatku v případě platebního výměru č.j. OF/682/2010-7 ze dne 28.12.2010 tak, jak je to v rozporu s požadavky právních předpisů a judikatury Nejvyššího správního soudu. Platební výměr č.j. OF/682/2010-7 ze dne 28.12.2010 byl podle žalobce vydán, aniž by byly splněny zákonem stanovené podmínky pro sankční navýšení místního poplatku, jelikož žalobce včas splnil ohlašovací povinnost podle vyhlášky č. 4/2010. Žalobce považuje sankci za zjevně nepřiměřenou a nezákonnou.

V odůvodnění platebního výměru č.j. OF/682/2010-7 ze dne 28.12.2010 je uvedeno: „*Jelikož nebyl předmětný poplatek ani po upozornění do dnešního dne uhrazen, i když splatnost tohoto poplatku je 31.10.2010, přistoupil správce poplatku k jeho navýšení. Jeho navýšení bylo stanoveno s ohledem na jednání s poplatníkem a s ohledem na to, že právě na uvedenou skutečnost byl poplatník předem upozorněn.*“

Odůvodnění sankčního navýšení místního poplatku je sice ve výše uvedeném platebním výměru strohé, je však nutné zohlednit též platební výměr č.j. OF/682/2010-6, který byl žalobci doručen téhož dne a který byl základem pro sankční navýšení místního poplatku. V odůvodnění platebního výměru ze dne 28.12.2010, č.j. OF/682/2010-6 je uvedeno: „*Poplatník, který je adresát tohoto platebního výměru, podal dne 7.10.2010 ohlášení k místnímu poplatku za jiné herní zařízení a dne 14.10.2010 zaplatil 5.000,- Kč. Dne 12.11.2010 byl vyzván rozhodnutím č.j. OF/682/2010-2 k doplnění oznamovací povinnosti, protože předmětné ohlášení nebylo úplné. V této výzvě byl poplatník upozorněn na to, že v případě, že této výzvě ve stanovené lhůtě nevyhoví, je oprávněn správce poplatku zjistit základ poplatku a stanovit poplatek podle pomůcek. Dne 18.11.2010 poplatník svoji oznamovací povinnost doplnil, ale předmětné místní poplatky nedoplatil ani v době splatnosti poplatku a ani v náhradní době, která mu byla poskytnuta na základě našeho upozornění na nedoplatek ze dne 29.11.2010. Správce poplatku proto vyměřuje místní poplatek platebním výměrem...*“ Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce byl seznámen s oběma platebními výměry současně, byla mu souvislost mezi oběma těmito výměry zřejmá a byly mu též zřejmé důvody, které vedly správce poplatku k sankčnímu navýšení platebního výměru.

Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí vyjádřil k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a nepřiměřenosti uložené sankce na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí, kde uvádí: „*...odvolací orgán souhlasí s postupem správce poplatku. V případě, že poplatek není zaplacen v řádném termínu, postupuje správce poplatku podle § 8 předmětné obecně závazné vyhlášky a poplatek vyměří platebním výměrem, současně může využít možnosti navýšení poplatku až na trojnásobek. Před samotným vydáním platebního výměru byl poplatník upozorněn na nedoplatek i na možné navýšení poplatku až na trojnásobek. Platební výměr č. OF/682/2010-6 byl vydán jen na 3 ks ohlášených a nezaplacených zařízení a stejně tak platebním výměrem č. OF/682/2010-7 bylo vyměřeno navýšení na dlužnou částku. Zákon č.*

337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v platném znění, podle kterého byl poplatek v roce 2010 vyměřen, v § 32 odst. 3 stanoví, že správce daně jasně a stručně uvede důvody pro vydání rozhodnutí. Předmětem rozhodnutí je zjištěný stav, který byl podkladem pro rozhodování správce poplatku - tím byla splněná ohlašovací povinnost firmy APEX On-line a.s. Formulace ve výše uvedených platebních výměrech jsou postačující.“

Odůvodnění žalovaného není možné považovat za nedostatečné, jelikož se v něm žalovaný dostatečně vyjádřil k důvodům, které ho vedly k potvrzení rozhodnutí správce poplatku, jakož i přiměřenosti uložené sankce. Žalobce v podaném odvolání pouze namítal nepřiměřenost uložené sankce a nenavrhuje moderaci uložené sankce, žalovaný se tak zcela v souladu se zákonem vyjadřuje pouze k otázce přiměřenosti a to uvedením příslušných ustanovení zákona, jakož i průběhu řízení a jednání mezi správcem poplatku a žalobcem, ze kterého plyne, že žalobci byla poskytnuta možnost zaplacení dosud nezaplaceného poplatku v náhradní lhůtě, žalobce však ani v této náhradní lhůtě poplatek neuhradil, a proto správce daně přistoupil k jeho navýšení na trojnásobek. Soud na tomto místě upozorňuje, že správce poplatku měl možnost nezaplacenou část poplatku navýšit okamžitě bez poskytnutí dodatečné lhůty pro splnění poplatkové povinnosti. V případě, že žalobce i nadále setrval na svém právním názoru a předmětný místní poplatek nezaplatil ani v dodatečné lhůtě, vědomě se tak vystavil možnosti sankčního navýšení nezaplacené části poplatku až na trojnásobek. Horní hranice navýšení poplatku byla správcem poplatku zvolena až po neúspěšném upozornění žalobce na nedoplatek, poučení o možnosti navýšení poplatku a poskytnutí náhradní lhůty k zaplacení nedoplatku. Žalobce však ani na tyto výzvy správce poplatku nereagoval a poplatek neuhradil ani v náhradní době mu poskytnuté, čímž hrubě porušil fiskální disciplínu ve smyslu poplatkové povinnosti k místním poplatkům. Důvody, které žalobce vedly k postupu, při kterém nedodržel lhůtu splatnosti místního poplatku, nejsou relevantní, neboť žalobce je vázán při své podnikatelské činnosti platnými právními předpisy, tedy konkrétně zákonem o místních poplatcích a dále ustanoveními obecně závazné vyhlášky, a to i v případě, že má o oprávněnosti uložených povinností závažné pochybnosti. Žalobce byl srozuměn s možným postupem správce poplatku vedoucím ke zvýšení místního poplatku až na jeho trojnásobek. Za daných okolností je podle názoru soudu legitimní navýšení místního poplatku ve výši trojnásobku poplatku, přičemž důvody tohoto navýšení žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vylíčil.

Dále žalobce uvádí, že platební výměr č.j. OF/682/2010-7 ze dne 28.12.2010 byl vydán, aniž by byly splněny zákonem stanovené podmínky pro sankční navýšení místního poplatku, jelikož žalobce včas splnil ohlašovací povinnost podle vyhlášky č. 4/2010.

K tomu soud uvádí, že žalobce sice splnil ohlašovací povinnost a na základě tohoto ohlášení odvedl místní poplatky. Následně pak správce daně zjistil, že ohlášení žalobce bylo neúplné a poplatky tak nebyly zaplacen ve správné výši. Podle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích nebudou-li poplatky zaplacený (odvedeny) včas nebo ve správné výši, vyměří obec poplatek platebním výměrem. Včas nezaplacené (neodvedené) poplatky nebo jejich nezaplacenou (neodvedenou) část může obec zvýšit až na trojnásobek (§ 11 odst. 3 tohoto zákona). Vyhláška č. 4/2010 obsahuje shodné ustanovení v § 8 odst. 2. Z uvedených ustanovení vyplývá, že pokud správce poplatku zjistí, že poplatek nebyl odveden ve správné výši, může přistoupit k sankčnímu navýšení nezaplacené části poplatku až na trojnásobek.

Z řízení před správcem poplatku, jakož i žalovaným je zřejmé, že byl poplatník veden k řádnému splnění poplatkové povinnosti, kterou však poplatník ani v náhradní lhůtě nesplnil. To, že k tomuto postupu poplatníka vedla skutečnost, že zastával odlišný právní názor, je v dané věci irelevantní.

Námítka proti legislativnímu procesu přijetí novely zákona o místních poplatcích

Námítka žalobce dovolávající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, již byla vyřešena Ústavním soudem, a soud ji v souladu se závěry uvedenými v nálezů Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 (dostupném na <http://nalus.usoud.cz>) shledal nedůvodnou. Nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 Ústavní soud zamítl návrh na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., in eventum, aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí zákona č. 183/2010 Sb.

V odůvodnění nálezů Ústavní soud uvedl, že jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu. V této souvislosti rovněž poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, který deklaruje, že návrhem podávaným k projednávání věci je i návrh pozměňovací. Vazba zákona o podpoře sportu a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dána ustanovením § 6 písm. d) zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Dále odkázal na slova senátora Jaroslava Kubery, který seznámil Senát s pozměňovacím návrhem a mimo jiné uvedl, že: „[...] zákon je o podpoře sportu a velmi souvisí s loteriemi a se sázkami, protože část výtěžků je používána na podporu sportu“. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., jíž byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. V legislativní proceduře nelze spatřovat porušení čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

V této souvislosti považuje krajský soud za vhodné upozornit na to, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy je vykonatelný nález Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

Nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné z důvodu nesprávného posouzení otázky, co má být v případě provozu centrálních loterních systémů s interaktivními videoloterijními terminály považováno za technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu a co je tedy předmětem místního poplatku vyměřeného

na základě vyhlášky č. 4/2010. Výklad tohoto pojmu provedený žalovaným nemá oporu v zákoně o místních poplatcích a v zákoně o loteriích.

Před vyjádřením se k výše uvedené žalobní námitce soud považuje za nutné nejprve upozornit na to, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom, zda se provádí hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému (včetně interaktivních videoloterijních terminálů). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

Pokud Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, pak je jeho povinností vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté citovaného zákona. To mj. ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom směru, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoliv již jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení. Ministerstvo financí totiž podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry, a to prostřednictvím centrálního loterního systému, jenž je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, lze argumentací *a maiore ad minus* dojít k závěru, že současně povolilo i jejich provozování prostřednictvím jednotlivých koncových interaktivních videoloterijních terminálů, resp. že povolilo provozování těchto videoloterijních terminálů jako takových. Jejich provozování a umístění navíc ministerstvo v druhé části výroku tohoto rozhodnutí i schválilo. Významový rozdíl slov „povoluje“ a „schvaluje“ je v této souvislosti minimální a důležitý je faktický dopad těchto povolení Ministerstva financí, tedy že subjekt může provozovat loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím technických herních zařízení za konkrétních podmínek na konkrétních místech.

Lze tak jedinečně potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému, potažmo pomocí jednotlivých terminálů, jak ostatně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci „Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“, publ. pod

č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625; (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na (<http://nalus.usoud.cz>), v němž v odst. 46. a 47. konstatoval, že je „přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu), případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. [...] Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě innominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmto zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.“

Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné, vlastnosti. Interaktivní videoloterijní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a které je z pohledu funkční nedělitelnosti schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

Zde lze opětovně odkázat na již výše citovaný náleze ve věci „Obecně závazná vyhláška města Chrástavy“, v němž Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru „že charakter interaktivních videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona (pozn. krajského soudu: tato definice se podle názoru vysloveného v tomto nálezu vztahuje pouze na povolovací řízení k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 a násl. zákona o loteriích), neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku. Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku – jiné technické herní zařízení – považovat každý koncový interaktivní videoloterijní terminál.

Je třeba si rovněž uvědomit celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé interaktivní videoloterijní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována.

V této souvislosti lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenozáznamu pořízeného dne 23. dubna 2010, z třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky, vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...]K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - řekněme jim jednoručí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce.[...]“.

Obdobně tento pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. května 2010: „[...] Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...] Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]“

Vzhledem k tomu, že zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nereflektoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činí značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak i státní správě a obcím. Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým

vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý normální „automat“ (řeceno terminologií použitou při projednávání novely zákona).

Žalobce provozuje povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce jsou splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo jím provozovanou loterii nebo jinou podobnou hru, resp. jiné technické herní zařízení (interaktivní videoloterijní terminál), možno subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje. Nicméně jak bylo uvedeno výše, lze pomocí interpretace dojít k závěru, že určité zařízení musí mít určité vlastnosti, aby pod tento pojem spadalo. V dané věci zařízení žalobce (interaktivní videoloterijní terminály) tyto vlastnosti splňovala, a byla proto správně zpoplatněna.

Na základě výše uvedeného tak nelze dospět k závěru, že by poplatek stanovený za interaktivní videoloterijní terminály byl žalobci vyměřen nad rámec zákonem stanovené poplatkové povinnosti pro překročení zákonného rozsahu pojmu „jiné technické herní zařízení“. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že by žalovaným provedený výklad tohoto pojmu neodpovídal dikci zákona. Dále nelze souhlasit s názorem žalobce, že by tímto postupem došlo k porušení čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod.

Ve vztahu k vymezení předmětu zpoplatnění považuje žalobce rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný nedostatečně odůvodnil výklad neurčitého právního pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. V případě, že by správní orgán použil ve svém rozhodnutí neurčitý právní pojem, aniž by náležitě objasnil význam a obsah tohoto pojmu, zatížil by své rozhodnutí rovněž vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (podrobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2011, sp. zn. 4 As 12/2011-100). V souzeném případě však o obdobném skutkovém stavu hovořit nelze, jelikož žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl výklad neurčitého pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, jakož i uvedl důvody, na základě kterých se s provedeným výkladem žalobce neztotožňuje. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že žalovaný nepřipouští žádný jiný výklad pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Žalovaný se zcela v souladu s uplatněnou odvolací námitkou vyjadřuje pouze k výkladu pojmu předestíraného žalobcem, aniž by možnost jiného výkladu tohoto pojmu dále vylučoval. Žalovaný v napadených rozhodnutích dále uvádí i důvody, které ho vedly k odmítnutí žalobcem zastávaného výkladu pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu a dále i zdůvodnění žalovaným zastávaného výkladu tohoto pojmu.

Žalobcem předložený dopis Městskému úřadu Pelhřimov ze dne 5.10.2010, nazvaný jako „Splnění ohlašovací povinnosti pro účely místního poplatku za provozovaná technická herní

zařízení, povolená Ministerstvem financí“ dokládá, že žalobce argumentoval obdobným způsobem jako v rámci žalobních námitek již před správcem místního poplatku. Ostatní žalobcem předložené listiny provedené v rámci veřejného jednání před soudem k důkazu nejsou v rozporu se závěrem soudu vyjádřeným zejména v části odůvodnění tohoto rozsudku, označené jako Nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění. Za „jiné technické herní zařízení“ je třeba tedy považovat takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, sloužící k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, jenž je z pohledu funkční nedělitelnosti schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ust. § 1 odst. 1 zákona o loteriích. Soud nezpochybňuje, že interaktivní videoloterijní terminál coby součást centrálního loterního systému má jinou technologickou povahu, než výherní hrací přístroj. To však nebrání tomu, aby podléhal předmětnému místnímu poplatku, což jednoznačně plyne i ze shora uvedené argumentace soudu.

Nerespektování obecných zásad právních

Žalobce spatřuje v postupu žalovaného porušení zásady „in dubio mitius“ – v pochybnostech ve prospěch poplatníka jako subjektu soukromého práva, neboť v případě že legální pojem je neurčitý, je třeba postupovat při jeho výkladu a aplikaci ve vztahu k poplatníkovi mírněji.

S ohledem na výše uvedené je však soud toho názoru, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ neumožňuje dvojí výklad. Dále na základě výše uvedeného soud připomíná, že postup žalovaného, kdy pod pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ subsumoval i interaktivní videoloterijní terminál nelze považovat za postup, kterým by docházelo k bezdůvodné aplikaci výkladu pro poplatníka tvrdšího a zasahujícího jeho soukromou sféru nad rámec požadovaný zákonem, neboť teleologickým výkladem za použití záznamu ze senátní rozpravy lze dospět k závěru, že úmyslem zákonodárce bylo zahrnout pod tento pojem i jednotlivé koncové jednotky. Závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.8.2008, č.j. 7 Afs 54/2006-155, nálezu Ústavního soudu ze dne 15.12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, nálezu Ústavního soudu ze dne 13.9.2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č.j. 5 Afs 71/2007-60 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2006, č.j. 7 Afs 126/2005-75 tak nejsou v souzených věcech aplikovatelné.

V souvislosti s replikou žalobce ze dne 24.5.2013 Krajský soud v Brně uvádí následující: Žalobce opětovně namítá nesprávný výklad předmětu zpoplatnění místními poplatky; k této otázce se Krajský soud v Brně vyjadřoval již shora. Rovněž Nejvyšší správní soud zaujal stanovisko k výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“, a to s ohledem na fungování interaktivních videoloterijních terminálů, jakožto koncových zobrazovacích jednotek technického zařízení centrálního loterního systému a dále se též zabýval posouzením, zda poplatkové povinnosti podléhá každý povolený výherní hrací přístroj. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.5.2013, č.j. 2 Afs 37/2013-26 mj. dovodil, že zákonodárce svým postupem dal jasně najevo vůli postavit na roveň hrací přístroje a interaktivní videoloterijní terminály, jakožto „jiné technické herní zařízení“, a to právě z hlediska poplatkové povinnosti

potencionálně stanovené místní samosprávou. Z hlediska poplatkové povinnosti není rozhodné, na jaké principu a prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována, ale především její vnější forma zpřístupněná uživateli. Do této logiky proto zapadá zpoplatňování videoterminálů vždy v závislosti na jejím konkrétním počtu, a to právě proto, že právě s těmito koncovými videoterminály přichází do kontaktu uživatelé her. S tímto názorem se krajský soud plně ztotožňuje. Pokud jde o novelizace zákona o místních poplatcích, provedené za zákonem č. 300/2011 Sb., připomíná soud legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterijní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterijním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterijní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý koncový interaktivní videoloterijní terminál. Tím byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i správné argumentační závěry správce poplatku a žalovaného. Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterijní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her. Pokud jde o argumentaci návrhem zákona o provozování sázkových her, ani tato nemůže změnit nic na závěrech soudu týkající se výkladu pojmu „jiného technického herního zařízení“. Z posledně citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu zdejší soud připomíná také úvahu, že posuzovaný místní poplatek by fakticky ztratil smysl, pokud by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, neboť pak by mohli provozovatelé interaktivních videoloterijních terminálů umístit v dané obci nespočet konečných přístrojů, určených pro hru a naprosto by tak byl popřen smysl a účel daného poplatku a přijatých norem. K otázce nerespektování právních zásad ze strany žalovaného se zdejší soud již shora vyjádřil. K doplněné argumentaci ohledně nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 soud rovněž odkazuje na již vyslovené názory v části odůvodnění tohoto rozsudku označené jako „Nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění“.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně neshledal žalobcovy námitky důvodnými, proto soud postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VII. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28.5.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu